

העם

מלטרון ליגור

שלושה ימים העיק החמסין הכבד על הארץ, העייפות הממה את הנפש. לפתע נתעורר הכל. קרה משהו גדול. קשר גורא נתגלה. התיים מתועבים, בעזרת טרוריסטים מדופלמים משרות לוח"י המנוח, זממו להתנקש בכנסת, לפוצץ את נבחרת העם, כולל נבחרת הדתיים שלהם. (ראה להלן).

למשך שעות אחדות סמרו שערותיו של הגוף הציבורי. אולם למחרת בבוקר, כבר עלו גבות העיניים בספקנות צינית. ההוכחות היו דלות, בלתי משוכנעות. אחים הוסיפו לדבר על גאי פוסק, הקנאי הקאתולי, שומם בשעתו לפוצץ את הפרלמנט הבריטי. אולם אחרים החלו מדברים בגלוי על מהדורה ישראלית של שריפת הרייכסטאג, על פרובור קציה ממשלתית מתוכננת.

כאלו כדי לעזור לספקנים אלה, סיפקה הממשלה את הידיעה המזעזעת באמת, על

המצבה, אך נשמר בסוד בפני הקהל. אולם שעה שנערמו על קברו זרי הפרחים, לא שככה ההתרגשות בקהל. בבתי-קפה, ברחוב, באוטובוסים נמשך הויכוח: האפשר היה להצילו?

שלמה עופר, אחד מרבים, שחזה באסון, שהדיר שנה מעיניו, מספר: עמדתו על הר ציף, התפעלתי מלהטי ה"סטירמן". התמונה האחרונה, שנחרתה בזכרוני: המטוס סס מ"ז מורח למערב, ניסה להשיג גובה, עלה קצת, החל בלהטוט סיבובים מסוכן, כשמנועו כבוי. בסוף הסיבוב האחרון, היה בגובה 10 מטר מעל פני המים. ואז, ברגע האחרון, היה צריך להתניע את מנועו, אך לא הספיק, נפל למים. התרגשות עצומה אחזה בהמון. כעשרים איש, בקרבת מקום, קפצו למים, שחו אל עבר הכנף הצפה מעל פני המים. הגיעה חסקה, ילדים צעקו, נשים פקחו עיניהן באימה. המון נרגש רץ, נהר בפראות, חיפש מקום נוח לחזות באסון, דרס דרכו את החלושים.

את הטייס הציל אחד השחיניים. לא ידוע מי רבים נטלו לעצמם תואר זה. בינתיים

לא הוציא הגה מפיו. חבריו ומפקדיו לא זזו ממטותו, נתקלו הטייס השחרחר, בעל מבנה הגוף האתלטי, ששכב דומם למחרת היום, בשעה 6.45 בבוקר, פרחת נשמתו.

הממשלה

אבא התעלך

לא רק הדי-הטרור, שהוליד עכבר הוכחות, גרם מפני-נפש למשה שרת. השובה יותר היתה המכה, שהונחתה בידי איום על ראש המדיניות הישראלית.

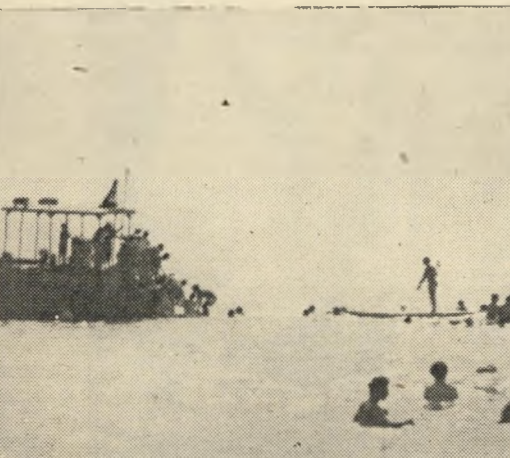
במשך שבועות אחדים אפשר היה לצפות, כי ענין החולה יכנס למבוי סתום. החיילים גילו, בקרבות אכזריים, כושר קרבי, שהזכיר את ימי הקסטל ונגבה. אולם המדיניות, שהצעידיה את החיילים, הדהימה, בנה אחר זה, ידוד אחרי ידוד עד כי הצליחה לאחד גנדה את דעת-הקהל בעולם כולו. אבא אבן התעלף אחרי שמעו את החלטת האיום; זו לא היתה, כנראה, פעם יחידה

אולם משהגיעו הדים שלמים יותר — נס' חבר: האמת היתה בין שני הקצוות: המסע לא יזעזע את האזרח האמריקאי הממוצע, אך הלהיב, בכל זאת, את היהודים, משך תשומת לב למדינת-ישראל. הכינוס הענקי במדיסון גארדן היה, גם לדברי אוהדי בי. גיי, "קצת מגוחך"; הניחושים על קציר-הדולארים לא היו אופטימיים. בכל זאת הצליח בי. גיי יותר משאפשר היה לצפות מראש מדינה קטנה בפניה נידחת בעולם.

חזר בקור. אחד העתונים, שהקדישו מאמר מקיף ורציני למסע, היה העתון הבריטי בעל ההשפעה העצומה, אקונומיסט. העתון משבח את המדינה, את הממשלה, על מפעל קיבוץ-הגלויות; קובע, לאור התקן ציב כי עליה של 150,000 יהודים בשנה הקרובה תעלה את הייבוא ב-10 מיליון ל"י. אם מכירת אגרות-העצמאות באמריקה לא תכסה סכום זה, תפשוט המדינה את הרגל. בכל זאת מצויר העתון תמונה אופטימית: הארץ דינמית, נולד בה עם חדש. האוירה

מועבר דרך ההמון הנרגש

הטייס שנפל מועדה לסירה

רגע אחרון: המטוס מתכווץ לצלילה הגורלית

הקבורה: האב השכול וחזרים

הטייס מועבר באלונקה לאמבולנס

הגלגלי המטוס צפו והגיעו לחוף

בישראל טובה מזו השוררת בארצות השכנות. לעומת זאת: היהודים אינם מסוגלים, כדרכם, להבין את נקודת-הראות של זולתם, אינם מתכוונים ברצינות להגיע לידי שלום עם הערבים. בגלל המחסור בנסיעות לחו"ל, בסד פרים, בעתונים הם חיים בגטו סגור. הסיכום: אגרות החוב יכולות לסתום לשנה-שנתיים את החור בקיר, אולם אין הן מבטיחות קיום יציב למדינה אם לא תשיג שלום עם הערבים.

המשק

58 ל"י לחודש

זה היה מקרה בלתי-נעים: התאחדות בעלי התעשייה פירסמה פרטיכל של ישיבה, שבה אמר, כביכול, הרמן הולנדר, מנהל משרד המסחר והתעשייה, כי בכוח הממשלה לספק לצרכן את המלבושים ומנעלים, המובטחים לפי פנקסי-החלשים. הפירסום עורר רוגז בממשלה, הרמן הולנדר מיהר להכחיש את הכל.

כשנודע כי יעקב גרי, השר, יסדר בקול ישראל את כל הכניותו, שמחו החנוונים. אחרי ההכחשה היה ברור: השר יסחרר את (המשך במדינה בעמוד 6)

באותו שבוע. הוא לא היה היחיד, שהבין את משמעותה הגורלית של ההחלטה, שהער מידה את הממשלה בפני הברירה הבלתי-נעימה: לציית להוראה, לאבד פרסטיגיה עצור מה בערב הבחירות, או להפר את ההחלטה, להופיע כתוקפן בעיני העולם, לערער את אהדת יהודי אמריקה דוקה בשעה שראש-הממשלה בא לקחת את הכסף מכיסיהם. בפעם הראשונה, מאז חתימת חווי שביתת הנשק, ריחפה שוב סכנת-מלחמה מוחשית בשמי המרחב.

חוצרה מוטסת

בשעה שממלא-מקומו נאלץ להיאבק, בארץ, בעניינים בלתי-נעימים, המשיך ראש הממשלה בסיוורו הנעים יותר בארצות-הברית.

חוצרת-התעמולה המוטסת, בדמות עורכי העתונים, שליו את בי. גיי, הוסיפה למלא טורים ארוכים אודות המסע. הקורא הישראלי ציפה בקוצר-רוח לעתונים האמריקאיים, להיחזק מהי האמת מאחורי מסך-השבחים. העיתונים הראשונים הצדיקו את הציניקאים: ניסו-וידו לא הזכיר בשבוע הראשון את הביי קור כלל; טיים הקדיש לבי. גיי 6 שורות (בעמוד אחד עם מרלין דיטריך והנביא הכושי פאטר דיוויין).

הגיעה למקום סירת נחיתה אטית של חיל-הים, שהפגינה לאורך החוף. אולם היא היתה כבדה מדי, לא העזה להתקרב אל המטוס, השקוע, שם היו המים רדודים. רק חצי שעה אחרי שנפל המטוס, נראתה הסירה קרבה אל צינור הביוב שבמים. אנשי הסירה עלו על הצנור, נשאו על גבי אלונקה את גוף הטייס. מכוננית מגן דוד אדום חיכתה ברחוב, מוקפת המון צפוף. המכוננית נסעה. ההמון נשאר, פתח בויכוח הגדול.

האנשים התלחשו, דיברו, נפוצו שמועות: הצלת הטובע לא בוצעה במהירות הדרושה, הסירה היתה גדולה מדי; אחרי מות הטייס נפוצה עוד שמועה: גם בבית החולים לא הוגשה הוצרה במהירות הדרושה, הרופא איחר בכמה שעות, לא הבין את רצינות מצב הפצוע.

בית-החולים הדסה מכחיש את כל השמועות: הטייס הובא, כשהוא במצב אנוש. זעי זוע מוח קשה, חבלות בגולגלת, סימני שטף דם במוח, שבר מסובך ברגל. הוגשה לו עזרה מידית: הרופא התורני טיפל בו מיד, ר"י פאים, לבושים חליפות חג, אצו מביתם לבית-החולים. לבשו את החלוקים הלבנים, ניגשו מיד לטיפול. פרופסור מרכוס נקרא ממסיבת ריש העירייה. דבר לא הועיל. הטייס נשאר בלא הכרה,

שימוש בחוקי-החירום הבריטיים נגד מהפ' כניס-חובבים אלה. מ"מ ראש הממשלה, שהושב בשעתו בלטרון, לפי אותם חוקי חירום, חתם על הפקודה להושיב את הדתיים במחנה-ריכוז ליד יגור. אשמתם לא הוכחה. הקבוצה כללה עסקנים, עתונאים, אינטליגנטיים אחרים, שקשה ליחס להם כשרון טרו-ריסטי; ההתמרמרות גברה.

„אם משתמשים בימי שלום אלה, בחוק מתועב נגד מתנגדים פוליטיים", אמר אחד ממנהיגי האופוזיציה, „לאן נגיע?"

הרהרו רבים במעמקי ליבם: „היום הם, אולי מחר אני?"

רק במאוחר נוכחה הממשלה לדעת שסיפ' קה, בלי כוונה. חומר נפץ עצום לאיפוזיציה. מאחורי דלחיים סגורות נערכו התיעצויות, כיצד אפשר להיטוג בכבוד.

במדינה — הממשלה

אסונות

האב געה בבכי

השיים, שנפל הימה בשעה שביצע להטי טיסה ביום העצמאות, הובא לקבורה בקרית-שאול, לקול בכיו של האב השכול ורעמי המטחים של משמר-הכבוד. שמו נכתב על